

да каже на върно. Тогасъ испратихъ другъ да потвърди това. Нъ той не отиде до далечъ, а по върхове-ты ся задими и на смолена-та слама захвати да пламти. И раздаде ся страшенъ выкъ, смѣсенъ съ писъкъ и охканіе отъ жены и дѣтца: Идъть Гръци-ти!

Старець-тъ мълкна и поглядна камъ дружинъ-тъ, като улашенъ отъ звука на своя роденъ гласъ. Слушатели-ти бѣхъ ся наградили до само-него. Нъ той мълчаше и озърташе ся.

— Па що стана тогасъ? запыта единъ. Старець-тъ махнъ съ главъ.

— Па що бы, отче?—Говори, приказвай! извика другъ. Прикажи ни, що е было другочъ. Стары-ты прикаскы не сж забранены.

Старець-тъ въздъхнъ, па продължи.

— Охъ, она писъкъ още ми ечи въ уши-ты. — Тогасъ свѣтъ-тъ ся сбърка. Едни бѣгахъ, а не знаяхъ гдѣ, други ся връщахъ, а не знаяхъ отгдѣ. — Нѣкой си отъ гости-ти извика: На оръжие! И вси селяне, па и нѣкои мѣжкаркы ся наоръжявахъ, кой какъ-то можаше. Нѣколко стотинъ челоуѣци веднага ся събрахъ подъ оръжіе. Затворихъ пѣтекы-ты, захватихъ тѣснины-ты, па чякахъ.

Старець-тъ мълкнъ, въздъхнъ, нъ не чякаше вече да ся моли.

— Не чякахмы много, нъ затова много ся борихмы. Цѣлъ мѣсяць напраздно нападахъ Гръци-ти. Напраздно ны мамихъ. Издайте, казваха намъ, тья скытници и бунтовници, кои-то сж избѣгнали отъ наше-то наказаніе, па сж наговорили и васъ да ся двигнете противъ войскъ-тъ на истиннаа царь; мы щемъ гы отведемъ, а вамъ щемъ опростимъ, зашто-то сте измамены.—А какъ да издадемъ тья хора, кога-то тѣ сж наши братія!—Мы не слушяхмы вече Гръци-ты, нъ бо-